

Μακεδονικά

Τόμ. 22, Αρ. 1 (1982)

Νικολάου Κ. Μάρτη, Η πλαστογράφηση της ιστορίας της Μακεδονίας

Κωνσταντίνος Αν. Βαβούσκος

doi: [10.12681/makedonika.546](https://doi.org/10.12681/makedonika.546)

Copyright © 2015, Κωνσταντίνος Αν. Βαβούσκος

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Βαβούσκος Κ. Α. (1982). Νικολάου Κ. Μάρτη, Η πλαστογράφηση της ιστορίας της Μακεδονίας. *Μακεδονικά*, 22(1), 530–534. <https://doi.org/10.12681/makedonika.546>

τους σέ φυλές, ήταν οργανωμένοι και σέ συντεχνίες και κατά πόσο υπήρχε μιὰ τέτοια συντεχνία.

Κάποιες άβλεψίες, τέλος, πού παρατηρήσαμε δέ μειώνουν τή σημασία του έργου. Στο άρθρο «Λαϊκή ζωγραφική και παιδικό σχέδιο», άπαριθμώντας τά μνημεία τής κοσμικής ζωγραφικής, ό Κ. Μακρής σημειώνει ότι στο σπίτι του Γεωργίου Σβάρτς υπάρχει άπεικόνιση της Βιέννης. Όσο μπόρεσα νά πληροφορηθώ άπό τά «Θεσσαλικά Άμπελάκια» του Ν. Μουτσόπουλου (Έπιθεώρηση 'Ηώς, 1966, σ. 113-200), στο σπίτι του Δημήτρη Σβάρτς και όχι του Γεωργίου υπάρχουν παραστάσεις πόλεων πού μπορούν νά ταυτιστούν μέ τή Βιέννη ή τήν Πέστη (σ. 49-50). Έξάλλου στο σπίτι του Κανατσούλη στη Σιάτιστα δέν έχουμε μόνο τήν παράσταση του Διονύσου, αλλά μιὰ όλόκληρη σειρά μέ εικονικές παραστάσεις μύθων. Τέλος, τó σπίτι του Μαλιόγκα στη Σιάτιστα βρίσκεται δίπλα στού Νερατζόπουλου και όχι στού Κανατσούλη, όπως αναφέρει. Στο σημείο αυτό μέ μεγάλη ευχαρίστηση άξίζει νά προσθέσουμε ότι τó σπίτι αυτό, άλλοτε σέ άθλια κατάσταση όπως γράφει και ό Κ. Μακρής, τó τελευταίο καλοκαίρι πέρασε στα χέρια τής άρχαιολογικής υπηρεσίας, πού ανέλαβε τήν αναστήλωσή του και τήν άποκατάσταση τών τοιχογραφιών του.

Κάποια τελευταία λόγια χρειάζεται νά πούμε για τή βιβλιογραφία του και τες πηγές του. 'Η βιβλιογραφία θά μπορούσε νά χαρακτηριστεί έλλιπής, γιατί, όταν δέν τήν παραλείπει τελείως, δέν παραθέτει όλα τά χρήσιμα στοιχεία. (Έτσι, για παράδειγμα, στο «Όκτωήχι και Ψαλτήρι» κάνει μνεία για πρόσφατη μελέτη του Μ. Χατζιδάκη (σ. 355), χωρίς όμως νά αναφέρει τόν τίτλο της). Φυσικά, καθώς τά άρθρα προορίζονταν άρχικά για τó ευρύ άναγνωστικό κοινό, θά ήταν λίγο κουραστικό νά δίνονταν όλα τά στοιχεία πού μόνο για τόν ειδικό μελετητή έχουν ενδιαφέρον. Όμως σέ μιὰ άναδημοσίευση, όπως στην προκειμένη περίπτωση, θά μπορούσε νά υπάρχει ένας πρόσθετος κατάλογος μέ τά βασικότερα έργα πού συμβουλευτήκε ό συγγραφέας, ιδιαίτερα όταν τά μνημονεύει στο κείμενό του. Έξ άλλου ή έπιλογή τών εικόνων στο παράρτημα είναι άναμφίβολο χρήσιμη και άπαραίτητη, κάποτε όμως άποδεικνύεται φτωχή για κάπως έπαρκέστερη πληροφόρηση.

ΜΕΛΙΠΟΜΕΝΗ Δ. ΚΑΝΑΤΣΟΥΛΗ

Νικολάου Κ. Μάρτη, 'Η πλαστογράφηση τής 'Ιστορίας τής Μακεδονίας. Άθήνα 1983, σελ. 1-186 (έκ τών όποιων αί σελ. 117-186 φωτογραφία).

Ό Νικόλαος Μάρτης, ό όποιος έπί σειράν έτών έπεφορτίσθη μέ κυβερνητικά καθήκοντα, έκ τών όποιων τά μεγαλύτερες χρονικής διαρκείας υπήρξαν τά του ύπουργού Βορείου Έλλάδος, Μακεδών ό ίδιος (έκ του γραφικού χωρίου Μουσθένη εις τάς νοτίους παρυφάς του όρους Παγγαίου) και άπόφοιτος του Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, γνωρίζει καλά τήν ιδιαίτεran πατρίδα του Μακεδονία, όπως άλλοτε τήν γνωρίζουν καλά όλοι οι γηγενείς Μακεδόνες, και γνωρίζει και όσα προβλήματα έχουν δημιουργηθή περί αυτήν και εις τó έσωτερικόν και προπαντός εις τó έξωτερικόν. Είναι φυσικόν λοιπόν νά αισθάνεται πολύ άσχημα όταν πληροφορηται ότι διατυπώνται (και δίδασκονται) έπίσημως και προβάλλοντα διεθνώς θεωρία (μέσφ και καλοπίστων τρίτων), συμφώνως πρós τάς όποιας «Μακεδόνες» δέν είναι ούτε αυτός, ούτε οι συγγενείς του, ούτε οι φίλοι και γνωστοί του, ούτε οι πρόγονοι όλων αυτών, άλλ' αντίθετως οι κατοικούντες ώρισμένας πέραν τών βορείων συνόρων τής Έλλάδος έπαρχίας, οι όποιοι θεωρούν κατόπιν τούτου πολύ φυσικόν νά έ-

χουν εθνολογικά βλέψεις ἐφ' ὄλης τῆς Μακεδονίας, συνεπῶς (καὶ ἰδίᾳ) καὶ ἐπὶ τῆς ἑλληνικῆς, τὴν ὁποίαν ἄλλωστε καὶ ἀποκαλοῦν «Μακεδονίαν τοῦ Αἰγαίου», δηλ. παραλιακὸν τμήμα τῆς ὄλης Μακεδονίας.

Αἱ θεωρίαι αὐταὶ ἀναλόγως τῶν εἰδικωτέρων κέντρων ἐκ τῶν ὁποίων ἐκπορεύονται δίδουν διαφόρους διαστάσεις εἰς τὸ θέμα, αἱ ὁποῖαι ἀποτυπώνονται εἰς τοὺς διαφόρους χάρτας, οἱ ὁποῖοι δημοσιεύονται σχετικῶς. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον δημιουργεῖται εἰς βῆρος τῆς ἑλληνικῆς Μακεδονίας «ἀλυτρωτικὸν» ζήτημα μὲ σκοπὸν νὰ πεισθοῦν ὅλοι ὅτι οἱ κάτοικοι τῆς (ἑλληνικῆς) «Μακεδονίας» οὔτε ἦσαν οὔτε ἐν πάσῃ περιπτώσει εἶναι, ἔστω κατὰ πλειοψηφίαν, Ἕλληνες. Πράγματι, κατὰ διαφόρους τρόπους τεμαχίζεται ἡ ἱστορία τῆς Μακεδονίας καὶ διδάσκεται ὅτι οἱ ἀρχαῖοι Μακεδόνες δὲν ἦσαν Ἕλληνες καὶ οἱ σημερινοὶ (πλὴν Λαζῶν, Ποντίων καὶ λοιπῶν προσφύγων) δὲν ἀποτελοῦν τὴν πλειοψηφίαν τῶν «γηγενῶν» κατοίκων τῆς Μακεδονίας. Βέβαια ὑπάρχει καὶ μεταξὺ τῶν θεωριῶν τούτων περαιτέρω ἐσωτερικὴ διαφοροποίησις, διότι κατὰ τὰς μὲν αὐτοὶ ὅλοι εἶναι «Μακεδόνες», κατὰ τὰς δὲ αὐτοὶ ὅλοι εἶναι «Βούλγαροι», μὲ συνέπειαν νὰ δημιουργηθῇ διαμάχη, συμφῶνως πρὸς τὴν ὁποίαν κατὰ τοὺς μὲν καὶ οἱ κάτοικοι τῆς βουλγαρικῆς Μακεδονίας (Μακεδονίας τοῦ Πιρίν) εἶναι «Μακεδόνες», κατὰ τοὺς δὲ ὅλοι οἱ αὐτοαποκαλούμενοι «Μακεδόνες» τῶν Σκοπίων εἶναι Βούλγαροι. Ἐν πάσῃ ὁμως περιπτώσει ἀπὸ ἑλληνικῆς πλευρᾶς πᾶσι αἱ θεωρίαι αὐταὶ καταλήγουν εἰς τὴν ἄρνησιν, μεγάλῃ ἢ μικράν, τῆς ἑλληνικότητος γενικῶς τῆς Μακεδονίας καὶ εἰδικώτερον τῶν Μακεδόνων, μέχρι σημείου ὥστε εἰς μερικὰς ἀκραίας ἐκ τῶν θεωριῶν τούτων νὰ ἀναφέρεται ὅτι ἀργὰ ἢ γρήγορα ὀλόκληρος ἡ Μακεδονία, ἡ ὁποία κατ' αὐτὰς διηρέθη τὸ 1912-1913 λόγῳ κρατικῶν σκοπιμοτήτων εἰς διάφορα τμήματα, τὰ ὁποῖα ὑπέστησαν τὴν ἑλληνικὴν, σερβικὴν καὶ βουλγαρικὴν καταπίεσιν, θά γίνη ἐν ἀνεξάρτητον καὶ κυρίαρχον (σλαβικὸν) κράτος μὲ πρωτεύουσαν τὴν Θεσσαλονίκην.

Ὅλα αὐτὰ ὡδήγησαν τὸν Νικόλαον Μάρτην εἰς τὴν ἐκπόνησιν τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐργασίας, ἡ ὁποία φαίνεται σαφῶς ὅτι ἀποτελεῖ τὴν ἐκρηξίν τοῦ ἑλληνομακεδονικοῦ συναισθημάτος του. «Ἡ ἱστορία τῆς Μακεδονίας πλαστογραφεῖται» γράφει εἰς τὴν πρώτην σειρὰν τοῦ προλόγου του, ὑπὸ μορφήν κραυγαλέας διαμαρτυρίας, καὶ σπεύδει εὐθὺς ἀμέσως νὰ προσθέσῃ: «ὡς Μακεδὼν καὶ ὡς πρῶην ὑπουργὸς Βορείου Ἑλλάδος ἐθεώρησα χρέος μου νὰ ἐνημερώσω τὴν ἑλληνικὴν καὶ διεθνή κοινὴ γνῶμην γιὰ τὸ ἀνυπόστατον τῶν ἰσχυρισμῶν τῶν πλαστογράφων καὶ γιὰ τὸ ἱστορικὸν τῆς παραποιήσεως τῆς ἱστορίας τῆς Μακεδονίας», διὰ νὰ συνεχίσῃ γράφων ὅτι «δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ δημιουργία ἐθνότητος (ἐννοεῖται τῆς «μακεδονικῆς», ἐκδόσεως Σκοπίων) μὲ κυβερνητικὰς ἀποφάσεις καὶ μὲ τὴν οἰκιοποίησην τοῦ ὀνόματος, τῆς ἱστορίας καὶ τῆς πολιτιστικῆς κληρονομιάς ἄλλων λαῶν». Κατόπιν τούτων ὁ Νικόλαος Μάρτης διατυπώνει μὲ ἀκριβείαν τὸν σκοπὸν τῆς ἐργασίας του: θέλει νὰ πείσῃ καὶ τοὺς πλέον κακοπίστους καὶ δὴ μὲ ἀδιάφυστα στοιχεῖα περὶ τῆς ἀληθείας τῶν ἰσχυρισμῶν, τοὺς ὁποίους δι' ὄλης τῆς ἐργασίας του προβάλλει πρὸς ἀντίκρουσιν τῆς ἐπιχειρουμένης πλαστογραφίας.

Τὸ ἔγγραψον τοῦ Νικόλαου Μάρτη, ὅσον καὶ ἂν δι' ἡμᾶς τοὺς Μακεδόνες καὶ τοὺς Ἕλληνας γενικώτερον, φαίνεται εὐκόλον, ὡς ἀναγόμενον εἰς αὐτονόητον κατάστασιν πραγμάτων, ἀντικειμενικῶς ἐμφανίζεται σοβαρὸν, διότι ὑπάρχει μεγάλη βιβλιογραφικὴ (ἰδίᾳ νεοσλαβικὴ) ἐπὶ τοῦ θέματος κίνησις καὶ ὡς ἐκ τούτου ἡ ἀνάληψις τῆς εὐθύνης αὐτοῦ προϋπέθετε χρόνον καὶ κόπον καὶ ποικίλης φύσεως (ἱστορικὴν, ἐθνολογικὴν, γλωσσολογικὴν κ.λ.) καὶ μεγέθους ἔρευναν. Ὁ Νικ. Μάρτης ὁμως δὲν εἶχε πρόθεσιν νὰ ἀσχοληθῇ μὲ καθαρὰν ἐπιστήμην, ἀλλ' ἀντιθέτως νὰ χρησιμοποίησιν εὐρήματα, ὑπὸ μορφήν πραγματικῶν γεγονότων, ἐκ διαφόρων πηγῶν, ἀρχαίων, μέσων καὶ νεωτέρων ἀντιλομένων, τὰ ὁποῖα χωρὶς νὰ παύουν νὰ εἶναι ἐπιστημονικὰ ἔχουν τὴν χάριν δι' ὑποπίπτουν ἀμέσως

και δη κατά τρόπον έντυπωσιακόν εις την άντίληψιν του άναγνώστου, ό όποιος έχει, κατ' αυτόν τόν τρόπον, άμέσως ένθπιόν του ζωντανήν πραγματικήν κατάστασιν. Τοúτο έξηγει Ίσωσ και την έλλειψιν πληρεστέρας έπί του θέματος βιβλιογραφικής ένημερώσεως. 'Ο Νικόλαος Μάρτης δέν έχει άντιγιογκοσλαβικόν πάθος (τοúτο άλλωστε συμβαίνει με όλους τούς 'Έλληνας). 'Αντιθέτως την ύπό κρίσιν έργασίαν του προσφέρει εις τόν βομόν της έλληνογιογκοσλαβικής φιλίας, την όποιαν και έξυμνει και θέλει να προστατεύσει. 'Εν τή ρύμη όμως του (γραπτού) λόγου του γράφει ότι «με τούς Γιουγκοσλάβους πάντοτε βρεθήκαμε κοντά ό ένας στον άλλο στις δύσκολες στιγμές της Ιστορίας», ένθ προφανώς ήθελε να μνημονεύσει τούς Σέρβους, διότι εκ των σημερινών Γιουγκοσλάβων οι μέν Κροάται και Σλοβένοι ήσαν μέχρι τό 1919 μέλη της άστροσυγγρικής μοναρχίας, γνωστής διά τά έναντι της 'Ελλάδος αισθήματά της, οι δέ «Μακεδόνες» ήσαν μέχρι μέν τό 1944 άνόπαρκοι ως «Μακεδόνες», σταθερώς θεωρούμενοι μέχρι τότε υπό μέν των Βουλγάρων ως Βούλγαροι, υπό δέ των Σέρβων ως Σέρβοι, έκτοτε δέ και μέχρι της σήμερον άποτελούν τό κύριον κέντρον των περι τήν Μακεδονίαν άνθελληνικών πάσης φύσεως ένεργειών.

Τά ευρήματα του Νικολάου Μάρτη, ειδικότερον, άντλούνται πλουσιοπαρόχος κυρίως εκ των άρχαίων συγγραφέων, εκ των συγχρόνων άνασκαφών, τά πορίσματα των όποιών άξιολογούνται και ί άξιολογούνται εις μέγαν βαθμόν, και εκ των νεωτέρων πολιτικών έξελίξεων εις τόν χώρον της χερσονήσου του Αίμου. Είμαι άλλθές ότι ό Νικόλαος Μάρτης δέν ύπειέρχεται εις άκριβολόγους έπιστημονικάς άναλύσεις και ί παρατηρήσεις, επιδίδεται όμως με δύναμιν εις την παράθεσιν γεγονότων, Ιστορικών, έθνολογικών και πολιτικών, προβαίνων εις εκτιμήσεις και Ιδεολογικών άκόμη έκδηλώσεων παλαιότερων και προσφάτων, πολλές των όποιών γνωρίζει έξ ίδιας άντίληψεως λόγω του ρόλου, τόν όποιον διεδραμάτισε μέχρις έσχάτων εις τόν πολιτικόν στίβον της 'Ελλάδος.

'Η έργασία του Νικολάου Μάρτη θά ήτο δυνατόν να έπεκταθί περισσότερο και έπιστημονικότερον εις τά έπιχειρήματα των Σκοπιανών, τά άναφερόμενα εις την γλώσσαν των άρχαίων Μακεδόνων, διά την όποιαν ό Σκοπιανός ήγουν ότι δέν ήτο έλληνική (κατ' αυτούς ή γλώσσα των Μακεδόνων βασιλέων, ή όποία ήτο έλληνική, δέν παίξει ρόλον, άφού δέχονται ότι ή δυναστεία ήτο έξελληνισμένη), ως έπίσης θά ήτο δυνατόν να συζητηθί περισσότερο και έπιστημονικότερον ή έθνολογική σχέσις των άρχαίων Μακεδόνων πρός τούς 'Ιλλυριούς, άφού τά έπιχειρήματα των Σκοπιανών άποσκοπούν εις την άπόδειξιν ότι οι Μακεδόνες δέν ήσαν 'Έλληνες, αλλά 'Ιλλυριοί, Θράκες, Θρακοίλλυριοί κ.λ. Πάντα ταύτα όμως χωρίς να τά άγνοή παντελώς, τά έτοιποθέτησεν επί άλλης βάσεως, διότι αυτός (ό Μάρτης) ως νομικός ήθέλησε να παραθέσει γεγονότα και να καταστήσει αυτά άδιάψευστα (κατά την φρασσεολογίαν του) με πλήθος μαρτυριών περι αυτών. Τοιουτοτρόπως ή πραγματικότης κυριαρχεί εις την έργασίαν του. 'Εξ αυτής προκύπτουν δύο έρωτήματα άποφασιστικής σημασίας: 1) Πώς ήτο δυνατόν οι άρχαιοι Μακεδόνες να ήσαν ή να ήσθάνοντο Σλάβοι ή άπλως να όμιλούν σλαβικά όκτώ-έννεα αίώνας πρό της καθόδου των Σλάβων εις την χερσονήσον του Αίμου; 'Άλλως άβασίως άν δεχθώμεν διά της εις άποπον άπαγωγής ότι οι άρχαιοι Μακεδόνες έξεσλαβίσθησαν έν συνεχεία (άπαντες), αλλά τοúτο θά έπρεπε να συμβή πολλούς αίώνας μετά, χωρίς να μεταβάλη τόν έθνολογικόν χαρακτήρα αυτών, όπως συνέβη με τούς Βοσνίους, οι όποιοι έξεσλαβίσθησαν μέν, αλλά είναι Σέρβοι και όχι Τούρκοι. Είμαι δυνατόν λοιπόν οι Σκοπιανοί να δεχθούν ότι είναι 'Έλληνες εκσλαβισμένοι; Και κάτι άλλο. 'Η περιοχή των Σκοπιών, ως γνωστόν, είναι ή άρχαία Δαρδανία. Πώς κατήχησε και αυτή να λέγεται «Μακεδονία»;

Και περαιτέρω: 2) πώς ήτο δυνατόν να αισθάνονται Σλάβοι, οι λεγόμενοι σλαβόφωνοι της νεωτέρας Μακεδονίας, όταν αυτοί άκριβώς ήσαν οι πρόμαχοι του μακεδονικού

'Ελληνισμοῦ κατὰ τὸν Μακεδονικὸν Ἀγῶνα (ὄλοι σχεδὸν οἱ γηγενεῖς ὄπλαρχηγοὶ μας, ὅπως οἱ Κάτας, Γκόνος, Μητρούσης, Κύρου, Νταλίπης κ.λ. ἦσαν σλαβόφωνοι) καὶ οἱ φανατικότεροι ἔχθροὶ τῶν Βουλγάρων κομιτατζήδων (τότε οὐδαμοῦ ἀνεφέροντο «Μακεδόνες», ἀλλὰ μόνον Ἕλληνες, Σέρβοι, Βούλγαροι, Μαυροβούνιοι, Ρουμάνοι, ὅπως ἄλλωστε καὶ ἡ Συνθήκη τοῦ Βερολίνου μνημονεύει), τοὺς ὁποίους αὐτοὶ οὗτοι οἱ Βούλγαροι ἀπεκάλουν «γραικομάνους»;

Ὁ Νικόλαος Μάρτης θὰ πρέπει νὰ ἐκοπίασε πολὺ εἰς τὴν συλλογὴν ὄλων τῶν ὄπ' αὐτοῦ παρατιθεμένων στοιχείων. Ὁ κόπος του ὅμως θὰ ἦτο εὐχάριστος. Ἀγωνιστὴς αὐτὸς εἰς ὄλους τοὺς πολέμους, τοὺς ὁποίους ὑπεγραφεῖθαι νὰ δώσῃ ἡ Ἑλλάς τὰ τελευταῖα ἔτη, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ὀρροδέσῃ προκειμένου νὰ μετὰσχῃ εἰς ἄλλην μάχην ἐπὶ ἄλλου πεδίου.

Ἄς ἴδωμεν ὅμως πλησιέστερον τὸ περιεχόμενον τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐργασίας. Μετὰ τὸν πρόλογον, εἰς τὸν ὁποῖον ἐκτίθενται ἐν συντομίᾳ (σελ. 1-2) οἱ σκοποὶ αὐτῆς, ἀκολουθεῖ (Β') Εἰσαγωγή (σελ. 3-10), εἰς τὴν ὁποίαν ἐκτίθεται τὸ ἱστορικὸν τῆς ἐπιχειρηθείσης πλαστογραφίας τῆς ἱστορίας τῆς Μακεδονίας καὶ παρατίθενται εἰς ἀδράς γραμμὰς οἱ στηρίζοντες αὐτὴν ἰσχυρισμοὶ καὶ αἱ πολιτικαὶ ἀποφάσεις τῶν Γιουγκοσλάβων κομμουνιστῶν διὰ τὴν ἀκολουθήσασαν εἰς ἀδράς ἐπίσης γραμμὰς ἡ ἀντίκρουσις τῶν ἰσχυρισμῶν τούτων διὰ τῆς ἐπικλήσεως τῶν ἀρχαίων συγγραφέων, τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, τῆς ἐποποιίας τοῦ Ἀλεξάνδρου, τῆς ἐπιδράσεως τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς δράσεως τῶν Κυριλλίου καὶ Μεθοδίου, περὶ τῆς ἐλληνικότητος τῶν ὁποίων παρατίθενται πολλαὶ ἐπιστημονικαὶ μαρτυρίαι καὶ πρόσφατα ἐπιχειρήματα ἐκ τῆς θέσεως, τὴν ὁποίαν ἔλαβε σχετικῶς τὸ Βατικανόν.

Ἐπακολουθεῖ κεφάλαιον (Γ') περὶ τῶν ριζῶν καὶ τῆς ἐλληνικῆς καταγωγῆς τῶν Μακεδόνων, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ ἔρευνα ἀνάγεται (συνοπτικῶς πάντοτε) μέχρι καὶ τῆς μυθολογίας. Εἰς τὸ κεφάλαιον αὐτό, ἀφοῦ γίνῃ ἰδιαιτέρα ἔρευνα εἰς πρὸς τὴν καταγωγὴν τῶν βασιλέων τῆς Μακεδονίας, παρατίθενται ἱστορικαὶ πηγαὶ περὶ Μακεδονίας καὶ περὶ τῆς συμμετοχῆς τῶν Μακεδόνων εἰς τὴν θρησκευτικὴν καὶ πολιτιστικὴν ζωὴν τῶν ὑπολοίπων Ἑλλήνων, ἐν συναρτήσει πρὸς τὴν σχετικὴν μαρτυρίαν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Ἰδιαιτέρως ἐμνημονεύσεν ὁ συγγραφεὺς διὰ τὴν προβολὴν τῶν εὐρημάτων ἐκ τῶν προσφάτων ἀνασκαφῶν εἰς τοὺς ἀρχαιολογικοὺς χώρους τῆς Μακεδονίας (Δίον, Βεργίνα, Πέλλαν, Σίνδον) μὲ τὰ ὁποῖα ἐνισχύει τὴν κατὰ τὰ ἄλλα γνωστὴν ἐλήθειαν περὶ τῆς πολιτιστικῆς παρουσίας τοῦ Ἑλληνισμοῦ εἰς τὰς μακεδονικὰς περιοχὰς τῆς Γιουγκοσλαβίας καὶ Βουλγαρίας. Ἰδιαιτέρων τμήμα ἀφιερώνεται εἰς τὸ περίφημον ρητορικὸν σχῆμα τοῦ Δημοσθένους, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ Φίλιππος ἀποκαλεῖται βάρβαρος. Ἐδῶ θὰ ἦτο δυνατόν νὰ προστεθῇ, α) ὅτι ὁ Δημοσθένης εἰς τὸν Κατὰ Φιλίππου (Γ', 31), λέγων ὅτι «ἀλλ' οὐχ ὑπὲρ Φιλίππου καὶ ὢν ἐκεῖνος πράττει νῦν, οὐχ οὕτως ἔχουσιν, οὐ μόνον οὐχ Ἑλληνας ὄντος, οὐδὲ προσήκοντος οὐδὲν τοῖς Ἑλλήσιν, ἀλλ' οὐδὲ βαρβάρων ἐντεῦθεν ὄσων καλὸν εἰπεῖν», δὲν κάμνει τίποτε ἄλλο ἀπὸ τοῦ νὰ ψέγῃ τὰς πράξεις τοῦ Φιλίππου, τὰς ὁποίας χαρακτηριστρίξιν ὡς μὴ ἀξίας Ἑλλήνων, ἀλλὰ τοῦ χειροτέρου βαρβάρου, δηλ. δὲν ἀναφέρεται εἰς τὴν ἀνεγνωρισμένην παρ' ὄλων ἐλληνικὴν καταγωγὴν τῶν Μακεδόνων, ἀλλ' εἰς τὴν ἐκπολιτιστικὴν τῶν καθυστέρησιν (βλ. Η. G. Wells, Παγκόσμιος Ἱστορία, Α', σελ. 439), αὐτὴν δὲ τὴν ἔννοιαν πράγματι εἶχεν ἡ λέξις «βάρβαρος». Διότι, πράγματι, βάρβαρος ἔθεωρεῖτο ὁ μὴ μετέχων τῆς παιδείσεως τῆς ἐλληνικῆς, δηλ. ὁ ἀπαιδευτός, ὁ ἄεστος καὶ οὐκ οὐκ ὁ μὴ Ἑλλήν ἐν γένει. Τοῦτο βεβαίως ὁ Ἰσοκράτης ὁ Ἀθηναῖος εἰς τὸν Πανηγυρικόν του (βλ. ἐκδ. Παπύρου, ἀρ. 64, Ἀθῆναι 1939, παρ. 50, σελ. 34), ὅταν λέγῃ ὅτι «τὸ τῶν Ἑλλήνων ὄνομα πεποιήκε μηκέτι τοῦ γένους, ἀλλὰ τῆς διανοίας δοκεῖν εἶναι καὶ μᾶλλον Ἑλλήνας καλεῖσθαι τοὺς τῆς παιδείσεως τῆς ἡμετέρας ἢ τοὺς τῆς κοινῆς φύσεως μετέχοντα».

Εἰς τὸ ἐπόμενον (Δ') κεφάλαιον γίνεται λόγος περὶ τῆς αὐτοκρατορίας τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου καὶ τῆς ἑλληνιστικῆς ἐν γένει περιόδου, μὲ στοιχεῖα τὰ ὁποῖα καὶ ὁ ἴδιος ὁ συγγραφεὺς συνέλεξε ἐκ τοῦ Μουσείου τοῦ Κουβέιτ. Εἰς τὸ αὐτὸ κεφάλαιον παρατίθενται μαρτυραὶ περὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ ἐκ θρησκευτικῶν πηγῶν (Παλαιὰ Διαθήκη-Κοράνιον). Ἐν συνεχείᾳ γίνεται σύντομος λόγος περὶ τῆς Μακεδονίας μετὰ τὴν ἀρχαιότητα (κεφ. ΣΓ') μὲ μαρτυρίας Σλόβων ἱστορικῶν καὶ περὶ τῶν ἀγῶνων τῶν Μακεδόνων διὰ τὴν ἀπελευθέρωσίν των (κεφ. Ζ'), τοὺς ὁποίους ὁ συγγραφεὺς παρακολουθεῖ συνοπτικῶς ἀπὸ τῆς πρώτης ἐπαναστάσεως τοῦ 1495 μέχρι καὶ τῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ 1912, εἰς αὐτοὺς δὲ ἐντάσσει καὶ τὸν Μακεδονικὸν Ἀγῶνα, εἰς τὸν ὁποῖον θὰ ἦτο δυνατόν νὰ προσθέσει μεγαλύτεραν ἔκτασιν ἀφιερῶντων ἴδιον κεφάλαιον λόγῳ τῆς σημασίας του καὶ τοῦ ρόλου, τὸν ὁποῖον διεδραμάτισαν εἰς αὐτὸν οἱ σλαβόφωνοι περὶ τῶν ὁποίων ἐγένετο ἤδη λόγος.

Μετὰ ἀπὸ τὰ ἐκτεθέντα ἀκολουθοῦν τρία κεφάλαια: 1) Τὸ Η' μὲ γεγονότα εἰς τὴν Μακεδονίαν μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσίν της, εἰς τὸ ὁποῖον γίνεται λόγος περὶ τῶν ἐντελῶς προσφάτων ἐξελίξεων, αἱ ὁποῖαι ὠδήγησαν εἰς τὴν ἰδρυσὶν τοῦ κράτους τῶν Σκοπίων καὶ εἰς τοὺς σκοποὺς τοὺς ὁποίους τοῦτο ἐπιδιώκει. Ἐδῶ ὁ συγγραφεὺς ἀσχολεῖται καὶ μὲ τὴν «μακεδονικὴν» γλῶσσαν, περὶ τῆς ὁποίας ἐγένετο λόγος (τὰ ἐπιχειρήματα ἐδῶ κατ' αὐτῆς συνίστανται εἰς πραγματιστικὴν ἀντίκρουσιν πράγματι ὀρθὴν καὶ οὐχὶ εἰς ἀπολύτως γλωσσολογικὰ δεδομένα). 2) Τὸ Θ' μὲ θέμα τὴν παραποίησιν καὶ διαστρέβλωσιν γεγονότων, τὰ ὁποῖα ἀποσκοποῦν εἰς τὴν πλαστογράφησιν τῆς ἱστορίας τῆς Μακεδονίας, καί, 3) Τὸ Ι' μὲ θέμα τὰ ἀποτελέσματα τῆς σχετικῆς σλαβικῆς προπαγάνδας.

Ἡ ὅλη ἐργασία κλείνει μὲ ἐπίλογον, εἰς τὸν ὁποῖον ἀναφέρεται τὸ ἀπὸ ἑλληνικῆς πλευρᾶς ἐπιτευχθέν ἔργον πρὸς ἀντίκρουσιν τῆς κατὰ τῆς Μακεδονίας ἐπιβουλῆς καὶ μὲ ὑπόμνησιν πρὸς πάντας τοῦ ἐξόχως ἔθνικου ἐνδιαφέροντος, τὸ ὁποῖον παρουσιάζει τὸ θέμα τοῦτο.

Ἡ ὅλη ἐργασία πλαισιοῦται ἀπὸ ἰδιαίτερον τμήμα μὲ 77 φωτογραφίας, μετὰ τῶν ὁποίων πολλοὶ ἔγχρωμοι, μὲ τὰς ὁποίας καὶ αὐτὴ πλουτίζεται καὶ ἡ εὐρηματικὴ ἐπιχειρηματολογία τοῦ συγγραφέως ἐνισχύεται διὰ πειστηρίων ἀπτόων.

Ὁ Νικόλαος Μάρτης προσφέρει τὴν ἐργασίαν του αὐτὴν ἐκ τοῦ περισσεύματος τῆς καρδίας του. Τὰ στοιχεῖα τὰ ὁποῖα αὐτὴ περιέχει λόγῳ τοῦ βάρους τῆς πραγματικῆς τῶν ὑποστάσεως ἀποτελοῦν ἀποφασιστικὴν, ἀλλὰ εὐπρεπῆ ἀπάντησιν εἰς τὰς θεωρητικὰς κατασκευὰς τῶν νεοδητῶν Μακεδόνων, πρὸς τοὺς ὁποίους ἄλλωστε ἡ ὅλη ἐργασία ἀποτελεῖ καὶ φιλικὴν χειρονομίαν καλῶν σχέσεων. Δι' ὅλους τοὺς ἐκτεθέντας λόγους ἡ ἐργασία τοῦ Νικολάου Μάρτη ἀποτελεῖ ἔθνικὴν προσφοράν.